

АГАТА КРИСТИ
УБИЙСТВОТО С ШИВАШКИ
САНТИМЕТЪР

Превод от английски: Божидар Илиев, 1995

chitanka.info

Мис Полит хвана чукчето и възпитано потропа на вратата на къщата. След като изчака колкото изискваше благоприличието, тя похлопа отново. Докато правеше това, пакетът под лявата ѝ мишница леко се изхлузи и тя го намести. В него беше новата зелена зимна рокля на мисис Спенлоу — готова за проба. На лявата ръка на мис Полит висеше черна копринена чанта, в която имаше шивашки сантиметър, игленик с карфици и големи шивашки ножици.

Мис Полит бе висока и суха, с остър нос, присвити устни и рядка металносива коса. Поколеба се малко, преди да използва чукчето за трети път. Погледна към улицата и видя една фигура, която забързано се приближаваше. Мис Хартнъл, весела, обрулена от вятъра петдесет и пет годишна жена, викна с характерния си силен басов глас:

— Добър ден, мис Полит!

Шивачката отговори:

— Добър ден, мис Хартнъл. — Гласът ѝ бе извънредно тънък и тя говореше с лек фалцет. Бе започнала кариерата си като прислужница в дома на една дама. — Извинете — продължи тя, — но не знаете ли дали мисис Спенлоу случайно не си е у дома?

— Нямам ни най-малка представа — отвърна мис Хартнъл.

— Вижте, много неловко се получава. Днес следобед трябваше да донеса новата рокля на мисис Спенлоу за проба. Тя каза в три и тридесет.

Мис Хартнъл се консултира с ръчния си часовник.

— Минава вече и половина.

— Да, но аз почуках три пъти и никой не ми отвори, затова се чудя дали случайно мисис Спенлоу не е забравила и излязла. По правило тя не забравя уговорките си, а и искаше роклята да е готова за вдругиден.

Мис Хартнъл влезе през портата, тръгна по пътеката и застана до мис Полит пред вратата на Лабърнъм Котидж. — Защо не отваря Гладис? — запита тя. — О, разбира се, днес е четвъртък и тя почива. Мисля, че мисис Спенлоу е заспала. Смятам, че не сте вдигнали достатъчно шум с това нещо.

Тя сграбчи чукчето и възпроизведе едно оглушително ра-та-та, като в добавка задумка по самата врата и гръмко се провикна:

— Хей, има ли някой вътре?

Не последва отговор.

Мис Полит промърмори:

— О, мисля, че мисис Спенлоу е забравила и е излязла. Ще намина някой друг път — и се заизмъква по пътеката.

— Глупости — твърдо каза мис Хартнъл. — Не може да е излязла. Щях да я видя. Ще надзърна през прозорците да видим дали ще открия някакви признаци на живот.

Тя се изсмя по обичайния си жизнерадостен начин за да покаже, че се шегува и хвърли бегъл поглед през най-близкия прозорец. Бегъл, защото много добре знаеше, че предната стая се използва твърде рядко — мистър и мисис Спенлоу предпочитаха малката дневна в задната част на къщата.

Формален поглед, но пък даде резултат. Мис Хартнъл наистина не видя признаци на живот. Точно обратното. През прозореца видя мисис Спенлоу да лежи на черджето пред камината — мъртва.

— Разбира се — нареждаше мис Хартнъл, когато по-късно разказваше историята, — успях да запазя самообладание. Това създание Полит нямаше ни най-малка представа какво трябва да се направи. „Трябва да запазим самообладание — казах й аз. — Вие останете тук, аз отивам да повикам полицай Палк.“ Тя каза нещо от рода, че не иска да остава сама, но аз въобще не й обърнах внимание. Човек трябва да бъде твърд с такива хора. От опит знаех, че на тях им е приятно да създават суматоха. И така, аз тъкмо тръгнах, когато мистър Спенлоу се появи иззад ъгъла на къщата.

Тук мис Хартнъл правеше многозначителна пауза, така че слушателите й да могат да попитат задъхано:

„Кажете, как изглеждаше той?“

Тогава мис Хартнъл продължаваше:

— Право да си кажа, веднага заподозрях нещо. Той бе прекалено спокоен. Въобще не изглеждаше изненадан. Каквото искате ми разправете, но не е нормално мъж да чуе, че жена му е мъртва и въобще да не реагира.

Всички се съгласяваха с това становище.

Полицията също. Те сметнаха хладнокръвието на мистър Спенлоу за толкова съмнително, че въобще не си губиха времето да уточняват в какво положение се оказваше той в резултат на смъртта на жена си. А когато разбраха, че мисис Спенлоу е била по-състоятелната половинка от семейството и според завещанието, направено скоро след

женитбата им, нейните пари наследяваше съпругът ѝ, те станаха още по-подозрителни.

Мис Марпъл, тази мила и, както някои казваха, устата стара мома в напреднала възраст, беше съседка на енорийския пастор. Не беше минал и половин час след откриването на престъплението, когато разпитаха и нея. Посети я полицаят Палк. Той важно прелисти бележника си и рече:

— Ако нямате нищо против, мадам, бих искал да ви задам няколко въпроса.

— Във връзка с убийството на мисис Спенлоу? — запита мис Марпъл.

Палк се сепна.

— Мога ли да ви попитам, мадам, откъде сте научили това?

— Рибата — каза мис Марпъл.

Този отговор не бе непонятен за полицаей Палк. Той правилно заключи, че момчето на рибаря е донесло новината заедно с вечерята на мис Марпъл.

Тя кротко продължи:

— Лежала на пода във всекидневната, удушена, вероятно с много тънък ремък. Ала каквото и да е било, убиецът си го е прибрал.

Лицето на Палк се зачерви от гняв.

— Откъде младият Фред е научил всичко това?

Мис Марпъл ловко го прекъсна:

— На куртката ви има карфица — рече тя. Полицаят Палк сепнато погледна надолу и каза:

— „Видиш ли карфица — то вземи я и цял ден ще си късметлия“, казват хората.

— Надявам се да е така. И какво искахте да ви кажа?

Полицаят Палк важно се покашля и се консултира с бележника си.

— Мистър Артър Спенлоу, съпругът на жертвата, даде пред мен показания. Той каза, че в два и тридесет, доколкото си спомнял, му се обадила мис Марпъл и го попитала дали не би могъл да се отбие при нея в три и петнадесет, защото искала да се консултира с него за нещо. Е, мадам, вярно ли е?

— Разбира се, че не — каза мис Марпъл.

— Не сте се обаждали на мистър Спенлоу в два и тридесет?

— Нито в два и тридесет, нито когато и да било.

— Хм — произнесе полицај Палк и доволно задъвка мустака си.

— Какво друго ви е казал мистър Спенлоу?

— Мистър Спенлоу твърди, че дошъл тук, както е бил помолен, напускайки дома си в три и десет. При пристигането си бил осведомен от прислужницата, че мис Марпъл „не си е дома“.

— Това е вярно — рече мис Марпъл. — Наистина е идвал тук, но аз бях на събрание на Женската организация.

— Хм — изсумтя отново полицај Палк.

— Кажете ми, подозирате ли мистър Спенлоу? — възкликна мис Марпъл.

— На този етап още не мога да кажа, но ми се струва, че някой — без да назовавам имена — се опитва да се прави на много хитър.

Мис Марпъл замислено рече:

— Мистър Спенлоу ли?

Мистър Спенлоу ѝ беше симпатичен. Той беше дребен човечец, слабоват, скован и стандартен в начина си на изразяване, връх на благоприличието. Изглеждаше странно, че е дошъл да живее в провинцията. Видно бе, че цял живот бе живял в града. Той беше признал причината пред мис Марпъл — „Още от малък винаги съм искал един ден да живея на село и да си имам собствена градина. Винаги съм бил привързан към цветята. Знаете, че жена ми е имала цветарски магазин. Там я срещнах за първи път“.

Суховато изложение, но пък бе породило романтично видение — една по-млада и по-хубава мисис Спенлоу на фона на красивите цветя.

Мистър Спенлоу обаче наистина нищо не разбираше от цветя. Нямаше никаква представа за семената, подрязването, не разбираше от засаждане, от едногодишни или многогодишни растения. В главата си имаше един образ — образа на малка градинка в двора на вилата, гъсто засадена с благоуханни, ярки цветя. Той прочувствено бе помолил мис Марпъл за инструкции и си бе записал отговорите ѝ в едно бележниче.

Беше тиха вода. Може би точно затова полицията се интересува от него след смъртта на жена му. С търпение и дискретност те успяха да научат много неща за покойната мисис Спенлоу. Научи ги скоро и цялото село Сент Мери Мийд.

Покойната мисис Спенлоу започнала като прислужница в голям дом. Напуснала тази работа, за да се омъжи за помощник-градинаря и

с него отворили цветарски магазин в Лондон. Магазинът преуспял, но не и градинарят, който не след дълго заболял и починал.

Неговата вдовица задържала магазина и тъй като била амбициозна, тя го разширила и той продължил да процъфтява. После продала всичко на добра цена и минала под венчило за втори път — с мистър Спенлоу, бижутер на средна възраст, който бил наследил дребен бизнес, доходите от който му стигали да си изкарва прехраната. Не след дълго те продали всичко и дошли в Сент Мери Мийд.

Мисис Спенлоу бе заможна жена. Тя инвестирала печалбата от цветарското предприятие „под напътствието на духове“ — както обясняваше на всички без изключение. Оказало се, че духовете са проявили неподозирана проникателност.

Всичките тези инвестиции ѝ донесли печалби, в някои случаи доста сензационни. Вместо това да доведе до по-силен интерес към окултизма обаче мисис Спенлоу зарязала спиритическите сеанси и медиумите и за кратко, но с цялата си душа, се отдала на някаква съмнителна религия, подобна на хиндуизма, почиваща на най-различни форми на дълбоко дишане. Когато пристигнала в Сент Мери Мийд, тя отново навлязла в период на вяроност към англиканската църква. Прекарвала доста време в дома на викария и добросъвестно посещавала църковните служби. Подпомагала местните занаяти, интересувала се от селските събития и играела бридж.

Един банален и монотонен живот. И изведнъж — убийство!

Полковник Мелчит, началникът на полицията, бе повикал инспектор Слак.

Слак бе човек, уверен в своите възможности. Когато вземеше решение, бе непоколебим. Сега също бе съвсем категоричен.

— Съпругът го е извършил, сър — каза той.

— Така ли мислите?

— Съвсем сигурен съм. Достатъчно е само да го погледнете — грешен като самия дявол. Не показва признаци на скръб или някакви други чувства. Когато се е върнал в къщата, вече е знаел, че жена му е мъртва.

— Не се ли опита поне за момент да играе ролята на потресен съпруг?

— Не, сър. Прекалено е самодоволен. Някои хора просто не могат да се преструват. Твърде бездушни са.

— Да не е замесена друга жена? — попита полковник Мелчит.

— Не можахме да открием подобно нещо. Той, разбира се, е доста хитър. Прикрил е следите си. Според мен мисис Спенлоу просто му е била дошла до гуша. Тя имаше пари и бих казал, че беше жена, с която трудно се живее... все се захващаше с някакви „изми“ и други такива щуротии. Той е решил хладнокръвно да се отърве от нея и да си заживее спокойно сам.

— Да, предполагам, че случаят е бил такъв.

— Бъдете сигурен, че е било така. Внимателно е планирал всичко. Направил се е, че са го извикали по телефона...

Мелчит го прекъсна:

— Не е засичан телефонен разговор?

— Не, сър. Това значи, че или той лъже, или че разговорът е проведен от външна телефонна кабина. В селото има само два обществени телефона — на гарата и в пощата. Със сигурност не е било от пощата. Мисис Блейд вижда всеки, който влиза. Трябва да е било от гарата. Влакът пристига в два и двадесет и седем и по това време настава голяма суматоха. Но главното е, че според него му се е обадила мис Марпъл, а това определено не е истина. Обаждането не е било от нейния дом, а пък тя самата е била отишла до женската организация.

— Нали не пренебрегвате възможността някой умишлено да го е принудил да напусне къщата, с цел да убие мисис Спенлоу?

— Имате предвид младия Тед Джерард, нали, сър? Работя по тази хипотеза... но тук се изправяме пред липса на мотив — той не печели нищо.

— Въпреки това той не е цвете за мирисане. Говори се, че бил замесен в някаква злоупотреба.

— Не казвам, че е светец. Все пак е отишъл при шефа си и си признал за злоупотребата, и то преди работодателите му да разберат нещо.

— Член на Оксфордския сбор^[1] — каза Мелчит.

— Да, сър. След като постъпил там, той решил да действа според догмите на движението и признал, че е задигнал парите. Забележете, не казвам, че това не може да е било предвидливо замислено. Може да е помислил, че са го усетили и да е решил да заложи на честното разкаяние.

— Голям скептик сте, Слак — каза полковник Мелчит. — Между другото, говорихте ли въобще с мис Марпъл?

— Какво общо има тя, сър?

— О, нищо, но тя все дочува разни неща. Защо не идете да си побъбрите с нея? Тя е много умна стара дама.

Слак смени темата:

— Искам да ви питам нещо, сър. Мястото, където жертвата е започнала кариерата си като домашна прислужница — в дома на сър Робърт Абъркромби... там имаше някаква кражба на бижута... смарагди... с доста голяма стойност. Не бяха открити. Хвърлих едно око на случая — трябва да е станало по времето, когато тази Спенлоу е била там. Е, наистина, по него време е била още момиче... Не мислите, че е била замесена, нали, сър? Спенлоу пък, знаете, бил един от онези дребни бижутери — доста подходящ човек за такова нещо.

Мелчит поклати глава.

— Това ми се струва пресилено. Тогава тя дори не е познавала Спенлоу. Спомнял си случая. В полицията се говореше, че е бил замесен един от синовете — Джо Абъркромби — ужасен млад нехранимайко. Затънал до шия в дългове, които бил изплатени точно след кражбата... Казваха, че някаква богата жена, но не съм сигурен — старият Абъркромби малко шикалкавеше при този случай — се опитала да спре разследването.

— Просто ми мина през ума, сър — каза Слак.

Мис Марпъл бе много доволна, когато посрещна инспектор Слак, особено щом чу, че го е пратил полковник Мелчит.

— О, наистина, много мило от страна на полковника. Не знаех, че си спомня за мен.

— Разбира се, че ви помни. Каза ми, че ако вие не знаете нещо, което се е случило в Сент Мери Мийд, тогава то не си струва да се знае.

— Прекалено е любезен, но аз наистина не знам абсолютно нищо. Имам предвид това убийство.

— Знаете обаче, какво се говори.

— О, разбира се... Но едва ли ще ни приляга да повтаряме и ние празни приказки, не мислите ли?

Слак заговори, като се опитваше да звучи сърдечно:

— Това не е официален разговор, нали разбирате. Той е поверителен, така да се каже.

— Което означава, че вие наистина искате да научите какво говорят хората? Дори ако в това няма капка истина?

— Точно така.

— Е, разбира се, изприказваха се доста неща. Очертаха се главно два лагера, ако ме разбирате правилно. Първо, има хора, които смятат, че го е сторил мъжът ѝ. Някак си винаги е най-естествено да бъде заподозрян съпругът или съпругата, не мислите ли?

— Може би — рече предпазливо инспекторът.

— Съвместно съжителство, нали разбирате. Нерядко са замесени и пари. Чух, че мисис Спенлоу е имала пари, следователно мистър Спенлоу извлича облага от нейната смърт. Страхувам се, че в този порочен свят и най-жестоките предположения често се потвърждават.

— Разбира се, той наследява прилична сума.

— Именно. И ще изглежда съвсем правдоподобно той да я е удушил, да е напуснал къщата от задния вход, да е минал през полето и да е дошъл до дома ми, за да ме потърси, твърдейки невярно, че съм му се обадила по телефона, нали? После да се е върнал у дома си и да се е престорил как тогава открива, че жена му е била убита по време на неговото отсъствие, с надеждата, разбира се, престъплението да бъде приписано на някой скитник или крадец.

Инспекторът кимна.

— Ако вземем предвид парите, а и ако напоследък отношенията им са се били влошили...

Но мис Марпъл го прекъсна:

— О, ни най-малко.

— Твърдите го със сигурност?

— Всички биха узнали, ако са се карали. Прислужницата — Гладис Брент — бързо би разнесла слуха из селото.

Инспекторът каза колебливо:

— Може да не е знаела... — И в отговор получи снизходителна усмивка.

Мис Марпъл продължи:

— И второ — другата посока на разсъждения. Тед Джерард. Симпатичен млад мъж. Боя се, че добрият външен вид често влияе на околните повече, отколкото му се иска на човек. Ето например

последния помощник на енорийския свещеник... просто магически ефект! Всички момичета идваха както на вечерните, така и на сутрешните служби в църквата. А и много от по-възрастните жени станаха необичайно активни в енорияшеските дела... А що пантофи и шалове се направиха за него! Това доста смуцаваше бедния младеж. Но я да видим докъде бях стигнала? А, да, младия Тед Джерард. Има, разбира се, много приказки, свързани и с него. Той доста често я посещаваше. Макар самата мисис Спенлоу да ми е казвала, че членувал в това, което май наричаха Оксфордски сбор. Някакво религиозно движение. Доколкото знам, там са много искрени и отдадени на вярата си, така че мисис Спенлоу е била силно впечатлена от всичко това. — Мис Марпъл пое дъх и продължи: — Едва ли има причина да се мисли, че е имало нещо повече между двамата, но знаете какви са хората. Доста от тях са убедени, че мисис Спенлоу се е увлякла по младия мъж и че му е заела голяма сума пари. А и е абсолютно вярно, че същия ден той е бил забелязан на гарата. Във влака, който минава в два и двадесет и седем. Но, разбира се, било е много лесно да се измъкне от другата страна на влака, нали? После да мине през изкопа, сетне през оградата, да заобиколи покрай плета и въобще да не мине през изхода на гарата. Така че не е задължително да е бил видян да отива в къщата. А освен това хората смятат, че мисис Спенлоу е била облечена доста странно.

— Странно?

— С кимоно, не с рокля — каза мис Марпъл и се изчерви. — Подобно нещо, знаете, би смутило мнозина.

— Мислите, че е неприлично?

— О, не, не мисля така. Мисля, че е било съвсем естествено.

— Мислите, че е било естествено?

— При дадените обстоятелства — да. — Погледът на мис Марпъл бе хладен и замислен.

— Значи появява се, що се отнася до съпруга, и друг мотив — ревност — каза инспектор Слак.

— О, не, мистър Спенлоу не бе ревнив. Не беше от мъжете, които обръщат внимание на тези неща. Ако наистина е имало нещо такова, той би разбрал едва след като жена му го напусне и остави бележка на игленика.

Инспектор Слак бе озадачен от многозначителния начин, по който тя го гледаше. Той усещаше, че с целия този разговор тя цели да му намекне нещо, но той не можеше да разбере какво. Тя заговори някак доста натъртено:

— Не открихте ли никакви улики на мястото, инспекторе?

— В днешно време хората не оставят отпечатъци и пепел от цигари, мис Марпъл.

— Но аз мисля, че това — подсказа му тя — е било едно старомодно престъпление...

Слак остро рече:

— Сега пък какво искате да кажете?

Мис Марпъл бавно отбеляза:

— Знаете ли, мисля, че полицаи Палк би могъл да ви помогне. Той бе първият човек, озовал се на... на... „местопрестъплението“ — както се казва.

Мистър Спенлоу седеше в един шезлонг и имаше удивен вид. Той изрече с тънкия си, деликатен глас:

— Разбира се, може и да ми се е сторило, слухът ми вече не е така добър. Но определено чух как едно момченце извика след мен: „Ей, дръжте го този!“ Това ме кара да мисля, че то е решило, че аз... аз съм убил скъпата си съпруга.

Мис Марпъл внимателно отрязва един увяхнал розов цвят и рече:

— Без съмнение точно това е искало да ви внуши.

— Но как се е зародила подобна идея в една детска глава?

Мис Марпъл се покашля:

— Несъмнено момчето се влияе от мнението на възрастните.

— Вие... вие наистина ли смятате, че другите хора също мислят така?

— Поне половината от хората в Сент Мери Мийд.

— Но, мадам, какво би могло да породи такава мисъл? Аз бях искрено привързан към жена си. Уви, животът в провинцията не й се понарава така, както аз се надявах, но абсолютно разбирателство по всички въпроси е невъзможно. Уверявам ви, че смъртта ѝ е огромна загуба за мен.

— Вероятно. Но, ако ми позволите да се изразя така, вие не изглеждате опечален.

Мистър Спенлоу изправи мършавото си тяло в цял ръст:

— Скъпа госпожо, преди много годиш четох за един китайски философ, който за губил своята многообична съпруга, но спокойно продължил да бие един гонг на улицата — предполагам, обичайно китайско развлечение — точно както го бил правил всеки ден. Хората от града били много впечатлени от неговия стоицизъм.

— Но хората от Сент Мери Мийд — каза мис Марпъл — реагират доста по-различно. Китайската философия им е чужда.

— Но вие ме разбирате, нали?

Мис Марпъл кимна.

— Моят чичо Хенри — поясни тя — бе човек с невероятно самообладание. Девизът му бе „Никога не показвай чувствата си“. И той много обичаше цветята.

— Мисля си — рече мистър Спенлоу някак разпалено, — че вероятно ще мога да засадя пергола в западната част на двора. Пембени рози и може би глициния. Имаше и едно цвете с ярки бели цветове... но в момента името му ми убягва...

С тон, с който обикновено се обръщаше към тригодишния си правнук, мис Марпъл каза:

— Тук имам един цветарски каталог с много хубави снимки. Може би ще искате да го разгледате. Аз трябва да отида до селото.

Като остави мистър Спенлоу щастливо да разлиства каталога в градината, мис Марпъл отиде в стаята си, набързо уви една рокля в амбалажна хартия, излезе от къщата и пъргаво се завтече към пощата.

Точно над нея живееше мис Полит — шивачката.

Ала мис Марпъл не влезе през вратата веднага. Бе два и тридесет и само минута по-късно автобусът от Мач Бенъм спря пред пощата. Това бе истинско събитие за еднообразния живот на Сент Мери Мийд. Началничката на пощата изскочи навън, понесла колети и пакети, пълни с бонбони, евтини книжки и детски играчки, тъй като пощата бе и нещо като магазин.

За около четири минути мис Марпъл остана съвсем сама вътре.

Чак когато началничката се върна в пощата, мис Марпъл се качи по стълбите и отиде при мис Полит, на която обясни, че би желала тя да ѝ преправи старата сива рокля от креп, за да ѝ придаде по-модерен

вид, ако е възможно. Мис Полит обеща, че ще види какво може да стори.

Шефът на полицията бе изумен, когато му доложиха за мис Марпъл. Тя влезе и се заизвинява:

— Съжалявам, толкова съжалявам, че ви безпокоя. Вие сте прекомерно зает, знам, но пък винаги сте били много любезен с мен, полковник Мелчит. Затова реших, че ще е по-добре да дойда при вас, вместо при инспектор Слак. Вижте, би ми било неприятно, ако създам неприятности на полицай Палк. Но на въпроса — предполагам, че нищо не е трябвало да се пипа там?

Полковник Мелчит бе леко учуден и рече:

— Палк? Полицаят на Сент Мери Мийд, нали? Какво е направил?

— Намерил е една карфица. Беше на куртката му. И ми хрумна, че е било съвсем възможно той всъщност да я е намерил в дома на мисис Спенлоу.

— Така, така. Но в края на краищата какво толкова — една карфица?! Всъщност той наистина я е намерил до тялото на мисис Спенлоу. Вчера дошъл и казал това на Слак. Предполагам, че вие сте го накарали. Разбира се, не е трябвало да пипа нищо, но, както казах, какво пък толкова — една нищо и никаква карфица. Това е нещо, което всяка жена използва.

— О, не, полковник Мелчит, тук грешите. За един мъж това може да изглежда обикновена карфица, но тази не е била такава. Беше специална, много тънка, от тези, които ги продават в кутийки. Използват се предимно от шивачи.

Мелчит се опули насреща ѝ, докато в съзнанието му се прокрадваше тънък лъч на осенение. Мис Марпъл на няколко пъти енергично поклати глава.

— Да, разбира се. Изглежда толкова очевидно. Тя е била с кимоното си, защото е щяла да пробва новата си рокля. И така, отишла е в предната стая, мис Полит ще да е казала нещо за мерките и е обвинила шивашкия сантиметър около врата ѝ... после само е трябвало да го стегне и да дръпне... чувала съм, че било много лесно. Сетне, разбира се, е излязла навън, дръпнала вратата, застанала пред нея и започнала да чука, сякаш току-що е пристигнала. Но карфицата доказва, че тя вече е била в къщата.

— Значи тя е телефонирала на мистър Спенлоу?

— Да, от пощата в два и тридесет. Точно по времето, когато пристига автобусът, пощата е празна.

— Но, скъпа мис Марпъл, защо? — попита полковник Мелчит.
— Защо, за Бога? Не може да има убийство без мотив.

— Е, струва ми се, полковник Мелчит, че от всичко, което чух, корените на това престъпление са далеч назад във времето. Знаете ли, това ми напомня за двама мои братовчеди — Антъни и Гордън. С каквото и да се захванеше Антъни, винаги успяваше, а при бедния Гордън бе точно обратното. Я състезателен кон ще окуцее, я стоки или собственост ще се обезценят. Според мен двете жени са участвали заедно.

— В какво?

— В обира. Било е отдавна. Чувала съм, че ставало дума за някакви изключително скъпи смарагди. Прислужницата и помощничката ѝ го били направили. Защото едно нещо остана необяснено — как е станало така, че когато помощничката се омъжила за градинаря, са имали достатъчно пари, за да отворят цветарски магазин? Отговорът е, че това е била нейната част от... от плячката. Мисля, че това е правилната дума. Всичко, с което се захванела, ставало без грешка. Пари при пари отиват. Но другата — прислужницата — не е имала този късмет. Стигнала до положението на селска шивачка. Тогава те се срещнали отново. В началото всичко било наред, предполагам, докато на сцената не се появил Тед Джерард. Мисис Спенлоу, видите ли, вече била измъчвана от гузна съвест, а и не била, съвсем безразлична към религията. Този млад мъж несъмнено е настоявал тя „да си признае“ и „да се покае“ и, смея да кажа, че почти я е бил убедил. Но мис Полит съвсем не мислела така. Тя знаела, че може да отиде в затвора заради кражбата, в която преди години те са участвали заедно. И така тя взела решение да сложи край на всичко това. Боя се, че е доста порочна жена. Мисля, че окото ѝ няма да мигне, ако обесят милия, глупав мистър Спенлоу.

Полковник Мелчит изрече бавно:

— Ние можем... ъ-ъ-ъ... да проверим ваната теория много подробно. А също и дали тази Полит и прислужницата в дома на Абъркромби са едно и също лице, но...

— Ще бъде съвсем лесно — успокои го мис Марпъл. — Тя е от този тип жени, кои то рухvat веднага, когато застанат лице в лице с истината. Освен това у мен е нейният шивашки сантиметър. Аз... ъ-ъ-ъ... го взех вчера, докато бях на проба. Като открие липсата му, ще помисли, че полицията го е взела. Тя е доста невежа жена и ще реши, че това по някакъв начин ще докаже вината ѝ. — Тя му се усмихна насърчително. — Уверявам ви, че няма да имате затруднения.

Това бе същият тон, с който неговата любима леля преди време го бе уверила, че ще издържи приемния изпит за Сандхърст^[2].

И той го бе издържал.

[1] Оксфордски сбор — религиозно движение, основано от Франк Бактън, известно с ритуал, в който публично се признават морални прегрешения. Членовете му вземат активно участие в обществения и политическия живот. — Б.пр. ↑

[2] Британската Кралск военна академия — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.